

ת"פ 43434/12/18 - מדינת ישראל נגד סומיאררה הייב

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 43434-12-18 ישראל נ' הייב

בפני	כב' השופט מורן מרגלית, סגן נשיא
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמת	סומיאררה הייב

החלטה

עניינה של החלטה זו בטענת הנאשמת לפיה, בהתאם להוראות סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: **החסד"פ**), אין לחייבה להשיב לאשמה וכי יש לזכותה כבר בשלב זה מן העבירה אשר יוחסה לה בכתב האישום.

רקע כללי:

במסגרת כתב האישום המתוקן מיום 16.12.19, יוחסו לנאשמת העבירות הבאות: החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**), הסגת גבול תוך נשיאת נשק, עבירה לפי סעיף 447(ב) לחוק וכן, עבירה של פציעה כשהעבריין מזויין, עבירה לפי סעיף 335(א)(1) לחוק.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי עובר ליום 23.2.18 התגלע סכסוך בין הנאשמת לגיסתה, הגב' רודיה הייב (להלן: **המתלוננת**).

כן נטען, כי ביום 23.2.18 בשעה 13:12, או בסמוך לכך, עת נכחה המתלוננת בחצר ביתה נכנסה הנאשמת לחצר, הוציאה מכיסה סכין (להלן: **הסכין**) ותקפה את המתלוננת כך שדקרה אותה באמצעות הסכין אותה הועידה כנשק קר.

כתוצאה מתקיפה זו, נגרם למתלוננת חתך רוחבי עמוק בלחי ימין באורך של כ- 10 ס"מ מה שהצריך פינוח לבית החולים שם אושפזה למשך יממה ובוצעה תפירה פנימית (5 תפרים) וכן תפירה חיצונית (17 תפרים).

ההליכים בתיק:

שמיעת פרשת התביעה בתיק זה הסתיימה ביום 13.9.20 והתובע הצהיר "אלו עדיו".

מיד לאחר מכן, הודיע הסנגור כי בכוונת ההגנה להגיש בקשה בכתב ולפיה אין לחייב את הנאשמת להשיב לאשמה.

בקשה זו הוגשה על ידי ההגנה ביום 19.10.20, תשובת המאשימה הוגשה ביום 5.11.20 ותשובת הסנגור לתגובת המאשימה הוגשה ביום 17.11.20.

טיעוני הנאשמת:

מעיון בטיעוני הנאשמת עולה, כי טענתה המרכזית הינה כי הגם שעלה בידי המאשימה להוכיח את קרות האירוע נשוא תיק זה ואת פציעתה של המתלוננת, הרי שכשלה היא בהוכחת טענתה לפיה הנאשמת היא זו אשר ביצעה את התקיפה.

לטענת הנאשמת, הראיה המרכזית בתיק זה להוכחת מעורבותה של הנאשמת הינו הסרטון והתמונות אשר הופקו מן המצלמה אשר תיעדה את האירוע.

ואולם, מעיון בסרטון ובתמונות עולה כי לא ניתן לזהות בהן את הנאשמת כלל ועיקר ואין די בטענת החוקר כי הוא מזהה את הנאשמת בסרטון ובתמונות (**ת/3** ו- **ת/15**).

עוד נטען, כי הסרטון אף לא הוצג לאף אחד מעדי התביעה (שאינם שוטרים) אשר מכירים את הנאשמת לרבות למתלוננת ולבעלה.

המדובר למעשה במחדלי חקירה ובהימנעות מצד המאשימה מלהביא ראיה אשר צריכה להיזקק לחובת המאשימה.

עוד נטען, כי דווקא מן הסרטון עולה כי אין המדובר בנאשמת ובכל אופן, מאופן קרות האירוע, דהיינו, שהמתלוננת הותקפה מאחור כאשר לא יכולה הייתה לזהות את התוקפ/ת וכשהסתובבה נראה כי היא רואה רק את אחורי הדמות, אזי אין אף בהודעתה של המתלוננת בבית החולים (**ת/18**) כדי להוות ראיה לכאורה לזיהוי הנאשמת כתוקפת.

טענה נוספת אותה העלתה הנאשמת הינה, כי תיאור האירוע על ידי המתלוננת אינו עולה בקנה אחד עם אופן התרחשות האירוע כעולה מן הסרטון ואף מטעם זה אין בעדות המתלוננת להוות ראיה לכאורה להוכחת אשמתה של הנאשמת.

כן צוין, כי המתלוננת לא העידה כנגד הנאשמת בבית המשפט ולא הפלילה אותה כלל ועיקר ואף חזרה בה מאותה תלונה ואף הגיע לתחנת המשטרה וביקשה לבטלה.

עוד נטען, כי בכדי שהודעת המתלוננת, **ת/18**, תתקבל כראיה יש צורך בחיזוק אך כזה אין בנמצא.

טענה נוספת אשר הועלתה הינה, כי טענת בעלה של המתלוננת לפיה בנו אמר לו כי הנאשמת היא זו אשר תקפה את המתלוננת אינה קבילה.

לטענת הנאשמת אף לא עלה בידי המאשימה להביא ראיה כלשהי להוכחת כלי התקיפה.

בהמשך, פירט ב"כ הנאשמת מחדלי חקירה שונים אשר פורטו במסגרת סעיף 37 לבקשה פוגעים בזכותה של הנאשמת להליך הוגן ובדיות הראיות אשר הונחו בפני בית המשפט במסגרת פרשת התביעה.

לאור כל האמור לעיל, טענה כאמור הנאשמת, כי אין לחייבה להשיב לאשמה.

בתגובתו לתשובת המאשימה, טען הסנגור כי הראיה המרכזית עליה מבססת המאשימה את אחריותה של הנאשמת הינו הסרטון וכי אין נפקות לעדות אליה מפנה המאשימה.

הסנגור ציין כי בין הצדדים נערכה סולחה עובר לאירוע ובכל אופן, מן הסרטון עולה כי המתלוננת לא יכולה הייתה לראות את פני התוקף ואף את כלי התקיפה.

הסנגור הלין על כך שהמאשימה לא עימתה את המתלוננת עם סרטון התקיפה ממנו עולה כי לא יכולה הייתה לראות את פני התוקף.

טיעוני המאשימה:

במסגרת תגובתה לבקשה מיום 5.11.20 ציינה המאשימה כי המתלוננת ובעלה נמנעו מלהגיע לבית המשפט במסגרת הליך זה ומשכך, הוכרזו כעדים עוינים.

המאשימה פירטה את הראיות המרכזיות אשר הוגשו על ידה המסגרת הפרשת התביעה ובכללן הודעות המתלוננת ובעלה (ת/17, ת/18 ו-ת/19) סרטון מצלמות אבטחה בו מתועד האירוע (ת/15 ו-ת/15א'), עדויות השוטרים, התיעוד הרפואי (ת/20) והודעות הנאשמת (ת/1 ו-ת/2).

עוד ציינה המאשימה, כי מחומר הראיות עולה כי עובר לאירוע נשוא תיק זה היה סכסוך בין הנאשמת למתלוננת וכי יום קודם לאירוע נשוא תיק זה תקפה המתלוננת את הנאשמת כך שהשליכה לעברה כף ופירטה את הראיות התומכות בטענה זו.

בהמשך, הפנתה המאשימה להודעתה של המתלוננת (ת/18) שם תיארה את תקיפתה והצביעה על הנאשמת כמי שתקפה אותה.

לטענת המאשימה, תמיכה לטענה זו ניתן למצוא בהודעתו של בעלה של המתלוננת (ת/17) אשר טען כי בשיחה עם בנו בה דווח לו על פציעתה של אשתו, אמר לו בנו כי הנאשמת היא זו אשר תקפה את המתלוננת.

כן הפנתה המאשימה לדברי המתלוננת במסגרת ת/19, עת ביקשה היא לבטל את התלונה בה התביעה על הנאשמת כמי שתקפה אותה וממנה עולה כי היא מזהה את הנאשמת כמי שתקפה אותה אך מבקשת לבטל את התלונה מטעמים של שלום בית.

המאשימה הפנתה לעדותו של השוטר רוני דהן ולמזכר שערך (ת/13) ובו טען כי המתלוננת אשר הגיעה לתחנת המשטרה עם חתך בפניה טענה בפניו כי הנאשמת היא זו שתקפה אותה.

כמו כן, הפנתה המאשימה לעדותו של החוקר ויסאם קיזל ולמסמכים אשר הוגשו באמצעותו ואשר מהם עולה כי ביום 23.2.18 הוא שוחח עם המתלוננת אשר אמרה לו כי הנאשמת היא זו אשר תקפה אותה באמצעות סכין בחצר ביתה (ת/4).

כן הפנתה המאשימה ל-ת/6, תיעוד שיחה עם בעלה של המתלוננת, בה הוא מסרב להביא את בנו למתן עדות בקשר לאירוע וכן ל-ת/10, תיעוד שיחה עם המתלוננת בה התבקשה להגיע לעימות עם הנאשמת אך מעבירה את הטלפון

לבעלה אשר אומר כי הם לא מעוניינים וכן כי: "גם כך אשתי נכנסה לדיכאון בגלל הסיפור ולא רוצה לראות את הפרצוף שלה".

בנוסף, הפנתה המאשימה ל-15/ת ול-15/ת א' בהן מתועד האירוע ומהן עולה כי זירת האירוע היא חצר ביתה של המתלוננת וכן, ל-7/ת, דו"ח הצפייה של החוקר הימן עביד המאשר כי ניתן לראות להב של סכין.

המאשימה ציינה עוד כי דו"ח אשפוז של המתלוננת בבית החולים ובו צוין כי המתלוננת נדקרה על ידי קרובת משפחתה (20/ת), הוגש בהסכמה ללא כל סייג.

המאשימה ציינה עוד, כי המתלוננת ובעלה כלל לא נחקרו בחקירה נגדית על ידי ההגנה.

יתרה מכך, לטענת המאשימה הסנגור כלל לא עימת את המתלוננת עם טענתו לפיה היא כלל לא ראתה את התוקפת ולמעשה, יש בכל הראיות אשר פורטן לעיל כדי לתמוך בטענת המתלוננת כי מי שתקפה אותה היא הנאשמת דן.

לאור כל האמור לעיל, ולאור הפרשנות אותה קיבל סעיף 158 לחסד"פ, לפיה די בראיות בסיסיות ואף דלות בכדי לחייב את הנאשם להשיב לאשמה, טענה המאשימה כי דין הבקשה לפי אין לחייב את הנאשמת להשיב לאשמה להידחות.

דין והכרעה:

בפתח הדברים, ובטרם אפנה לדון בטיעוני הצדדים, מצאתי לעמוד בקצרה על המסגרת הנורמטיבית הרלוונטית לענייננו.

סעיף 158 לחסד"פ קובע כדלקמן:

"...נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה..."

כבר נקבע לא אחת בפסיקה, כי היעדר קיומה של הוכחה לכאורה משמעותה היא שאין בראיות אשר הוגשו על ידי המאשימה כדי לבסס את הרשעתו של הנאשם וזאת, אף אם ינתן בהן אמון מלא וכן, משקל ראיתי מלא (ראה לעניין זה: י' קדמי, "על סדר הדין בפלילים, חלק שני, הליכים שלאחר כתב אישום, א', מהדורה מעודכנת, התשס"ט-2009, בעמ' 1446).

לעניין זה, יפים הדברים אשר נאמרו במסגרת בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' רפאל כחלון, פ"ד לב(1), 170:

"...בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון ב-ע"פ 28/49, [1].הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם..."

(שם, עמ' 177-178).

מכל האמור לעיל עולה, כי לצורך הכרעה בטענת "אין להשיב לאשמה" יש לבחון, וזאת מבלי לשקול שיקולי מהימנות או משקל, האם הביאה המאשימה ראיות, אפילו דלות, להוכחת יסודות העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום.

ומן הכלל אל הפרט:

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין טענת הנאשמת לפיה אין לחייבה להשיב לאשמה להידחות ואנמק.

מעיון במסכת הראייתית אשר נפרשה על ידי המאשימה בתיק זה עולה, כי עלה בידי המאשימה להרים את נטל ההוכחה המוטל עליה בשלב זה של ההליך ואנמק.

מסקירת טיעוניו של הסנגור עולה, כי טענתו העיקרית הינה כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח את זיהוי הנאשמת כמי שביצעה את התקיפה.

כפי שיפורט להלן, סבורני כי עלה בידי המאשימה להניח בפני בית המשפט בשלב זה, מארג ראיות אשר ניתן לראות בהן ככאלה אשר עומדים בדרישת הפסיקה לשלב זה של ההליך ואשר מצביעות על הנאשמת כמי שתקפה של המתלוננת.

ראשית, וזה בבחינת העיקר, המתלוננת ציינה בהודעתה במשטרה מיום 23.2.18 כי בינה לבין הנאשמת קיים סכסוך קודם, ואף יום עובר לאירוע נשוא תיק זה התרחש ויכוח בינה לבין הנאשמת אשר במהלכו הועפה כפית מידה של המתלוננת, לדבריה ללא כוונה, ופגעה בפניה של הנאשמת אשר בתגובה השליכה חפץ לעברה ואף הגישה כנגדה תלונה במשטרה (שם, עמ' 1 שורות 1-12).

בהמשך, תיארה המתלוננת ניסיון סולחה אשר נערך בין הצדדים באותו היום ולאחר מכן, תיארה המתלוננת את אשר אירע יום לאחר מכן, דהיינו, את האירוע העומד במרכז של תיק זה:

"...היום בשעה 13:30 לערך חזרתי מהעבודה שלי לבית שלי בכפר, הייתי בחצר הבית, סומירה נכנסה לחצר שלי דרך השער, אמרה לי שלום, עניתי לה: את לבד ואני לבד, היא באה מאחורי וחיבקה אותי מאחורה, חשבתי שהיא רוצה לנשק אותי, פתאום הרגשתי שהיא חתכה אותי בפנים בצד ימין וישר ירד דם, היא אמרה לי: עשיתי לך שריטה, מה שרציתי" והלכה..."

(שם, עמ' 1 שורות 15-20).

המדובר בראיה ישירה ממנה עולה זיהוי של הנאשמת על ידי המתלוננת כמי בפצעה אותה במועד ובאופן המתוארים בעובדות כתב האישום.

ייאמר כבר כעת, כי אין בידי לקבל את טענתו של הסנגור ולפיה אין לתת כל משקל לעדות זו של המתלוננת שכן הסרטון הוא הראיה המרכזית לשיטתו.

כמו כן, אין בידי לקבל את טענתו לפיה העובדה שהמאשימה לא עימתה את המתלוננת עם הסרטון עולה כדי מחדל

חקירתי בתיק זה.

המתלוננת ביקשה לחזור מה מדבריה המפורטים לעיל ב-**ת/18** מסיבות אשר נראות כרצון לשמור על שלום המשפחה, ולפיכך, לא מצאתי כי אי ביצוע עימות של המתלוננת עם הסרטון בשלב בו ממילא בחרה לחזור בה מתלונתה עולה כדי מחדל חקירתי.

בהקשר זה יש בידי לקבל את עמדת המאשימה ולפיה יכול היה הסנגור לחקור את המתלוננת בחקירה נגדית על הסתירות העולות בין גרסתה ב-**ת/18** לבין הסרטון ואולם, הסתפק הוא בתשובתה של המתלוננת לפיה היא אינה זוכרת אם הראו לה את הסרטון.

עוד יצוין, כי מעיון בסיכום הרפואי אשר הוגש לתיק בית המשפט (**ת/20**) צוין כי לדברי המתלוננת היא הותקפה על ידי קרובת משפחתה.

ודוק, ראיה זו הוגשה בהסכמת הצדדים (ראה פרוטוקול הדיון מיום 12.7.20 בעמ' 36 שורות 29-31).

סבורני, כי די באמור לעיל כדי להביא כבר בשלב ה לדחיית טענתה של הנאשמת ולפיה אין לחייבה להשיב לאשמה.

זה המקום להעיר, כי העובדה שהסנגור בחר לראות בסרטון כראיה המרכזית בתיק זה ולהתעלם מהודעתה של המתלוננת (**ת/18**), אין בה כדי לחייב מאן דהוא לראות באופן זה את פני הדברים. מכל מקום, התייחסות לעולה מהסרטון ולמשקל שיש ליתן לסרטון זה, תינתן במסגרת הכרעת הדין.

במקרה דנן, זיהוי של הנאשמת כמי שתקפה את המתלוננת עולה ממספר ראיות נפרדות כאשר בראשן הודעתה הנזכרת לעיל של המתלוננת, דבריה בסמוך לאירוע לשוטרים שונים וכן לאנשי הצוות הרפואי אשר טיפלו בה לאחר פינויה לבית החולים.

אכן, כעולה מ-**ת/19**, הודעתה של המתלוננת מאותו היום, ביקשה היא לבטל את תלונתה (**ת/18**) ואולם, עיון מעמיק בהודעתה זו מעלה כי כל אשר ביקשה המתלוננת הוא לבטל את התלונה ולא טענה בשלב כלשהו כי המדובר בתלונה שווא או כי קיים בליבה ספק בדבר זהות התוקף.

נהפוך הוא, דווקא דבריה במסגרת **ת/19** יכולים ללמד כי אין חוזרת בה מטענתה המרכזית ולפיה המאה הותקפה על ידי הנאשמת.

עיון בחומר הראות מעלה עוד, כי המתלוננת הצביעה על הנאשמת כמי שתקפה אותה אף בפני השוטרים אשר באו עימה במגע לאחר האירוע.

לשיטתי, די במארג ראיות זה כדי להעביר את נטל הבאת הראיות לכתפי הנאשמת.

ודוק, טענותיו של הסנגור ולפיהן לא ניתן לקבט את הודעת המתלוננת (**ת/18**) בשל היעדר חיזוק מלמדת כי ראיה זו, בשילוב יתר הראיות התומכות באמור בה ובכללן **ת/20** (התיעוד הרפואי אשר הוגש בהסכמה) ואף ביחס לתר הראיות אשר ביחס לקבילות העלה הסנגור טענות, מדברות בעד עצמן ומעידות כאלף עדים על כי יש בראיה זו ובראיות הקשורות אליה כמפורט בטיעוני המאשימה, כדי לחייב את הנאשמת להשיב לאשמה.

סוף דבר:

לאור כל האמור לעיל, הנני דוחה בזאת את טענת הנאשמת ולפיה אין לחייבה להשיב לאשמה.

המאשימה תגיש בתוך **7** ימים רשימת מועדים מוסכמים עם ההגנה לשמיעת פרשת ההגנה בתיק זה במהלך חודשים פברואר-מרץ 2021.

עיון ומעקב בהתאם.

ניתנה היום, י"ג כסלו תשפ"א, 29 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.